

Džejlana Šutković

PROLOG Čovječanstvu!

Ova ugodna, melodično kratka i britko jasna imenica u sebi sadrži, introvertno nosi a ekstrovertno emituje, svoje misli nekome tamo daleko unutar crnih rupa geografskih širina i dubina svemirskih obzorja. Šalje ih nekome blizu, nekome šapatom, nekome dodirrom, a svakome dobrotom svoje poruke. To je priča o ljudskoj vrsti kao jedinoj, unikatnoj, prekrasnoj, satiričnoj, sanjivoj, melanholičnoj, sjetnoj i odvažnoj vrsti Malih Prinčeva.

To je priča o čovječuljcima koji živjahu i žive obitavajući i dijeleći jednu božanstveno prekrasnu planetu nazivajući ju domom svojim. Dali su si i nadjenuli ime LJUDI. To ime je nastalo iz jedne neuništive energije, jedne izgarajuće zvijezde usred vrtloga bespuća, jednog mračnog i crnilom ispunjenog bestežinskog prostora. Ta neuništiva energija i snaga se zvala LJUBAV, i upravo ta ljubav udahnuje ŽIVOT pa čak i onome što i koji je na izmaku tako što se ona neprestano

širi, koagulira i putuje jer se nevidljivim kanalima, crvotočinama i linijama kreće dajući fragmente sebe onome čemu se približi. A to je velika čast i ogromna sreća onome i onima koje i koga ona dotakne. Tako se ona ponaša, tako ona postoji kao jedina iskrena i dobronamjerna osobina, emocija i struja unutar tih čovječuljaka, i njihove božanstvene planete.

Na tom putovanju ona mijenja i svoj oblik, svoj izgled i lik; ona se prilagođava i udomljava tamo gdje boravi dobrota kao njena sestra. Osjetila je da bi jednoj takvoj planeti ona bila najpotrebnija, jer je htjela da se proširi i nastavi širiti unutar jednog velikog svijeta. Tako je i nastao mali princ, udahnuo ju je i kombinovao njeno ime **LJUBAV** i njeno prezime **DISATI**, uzevši par slova i imena i prezimena dajući joj univerzalno ime **LJUDI**.

Taj malen dar im je dat, i oni odlučiše da taj Mliječni Put jednog univerzuma, jedne galaksije nastane svojim i njenim uzdasima, svojim koracima, svojim umovima. Njihovi uzdasi se pretvoriše u opojni zrak, njihovi koraci ostaviše trag po pješčano baršunastom tlu njihovog novog i jedinog doma, a njihovi umovi stvoriše čaroliju kreativnih ideja i djela unutar bajke jednog života. Ozarenih pogleda i usplahirenih misli ta ljepota, ta veličina jednog grada, jedne države, jedne planine i rijeke njihovog doma ih ostavi bez daha, ustuknule i zatečene. Osjećali su se kao odabrani, kao važni i posebni, kao najjači i najslabiji pred gorostasnom punoćom i širinom njihove zemlje, njihove vode i njihovog čistog i svježeg omamljenog zraka. Došli su ni otkud. Bez riječi, bez jezika, bez patvornih i lucidno opsesivnih misli, bez gladnih uzdaha, bez iskvarenih vizija. Došli su noseći pregršt netaknuto čistih i kristalno jasnih snoviđenja. Poželjeli su da svojim prisustvom ostave značajan trag, kako sebe tako i njihovih saputnika, braće, sestara i dragih prijatelja.

Po čemu su posebni, pitaš se?

Ta mala bića se nazvaše Ljudi. Bilo ih je raznih visina, oblika i izgleda. Neki su imali velike, radoznale iskrene oči kojima su upijali svu ljepotu koja ih je okruživala, gledali su i posmatrali svaku prašku, svaku zraku sunca, svako spuštanje jesenjeg lista, svaku pahulju na tlu s toliko pažnje, predanosti i ushićenja da im je svaka nadolazeća vizija i saznanje izazivala osjećaj nevine i naivne radosti koja se jasno ocrtavala i isijavala iz bistrih zjenica njihovih pogleda.

Neki su imali duge ruke s elegantno nježnim prstima, koje su slobodnim pokretima i prefinjenim gestama plesale i milovale neke zapregnute i stegnute strune akustične gitare, valovito ugodne harfe, vapajno sjetne violine u neko indijsko ljeto, uz ugodni povjetarac svirajući i stvarajući najnježniju, najljepšu i najglasniju melodiju popraćenu pjesmom slavuja i ćuka.

Neki su imali velike glave u kojima su nosili sazvežđa raznolikih i pametnih dosjetki, misli, ideja, nekih frekvencija koje su ih vodile ka jasnim i praktičnim primjenama istih. Njihov mozak je bio jedan konglomeratno obilan spektar raznih strujanja duž galaksija njihovih misli. Oni su bili vješti u otkrivanju i razumijevanju boja, temperatura, oblaka i oluja, vremenskih prilika i nedaća i godišnjih doba. Vremena obaviše i obukoše planetu u vrtloge nebeskog plavetnila, u mreću gustih i mračnih oblaka kreirajući tople suze koje su se obrušavale na tlo iz tužnih i usamljenih pjenastih jastučića u vidu vodene reakcije zvane kiša. A tlo je te suze nebeskog svoda toplo primalo upijajući svaku kap ne dozvoljavajući im da okončaju, da svojim padom izdahnu i krikom da odjeknu do u vasionu nekog drugog svijeta. Tlo kišu pretvori u grudvasto čvrstu masu jednog sjemena koje izraste u najkrasniji cvijet. I taj cvijet postade dio te planete, postade sastavni član te porodice jednog doma. Postao je ukras pustoši i usamljenosti tla, i ubrzo svojim opojnim i osvježavajućim mirisom oslika po ulicama, po gradovima, po zraku svoj autentično posebni razbuđujući šareni osmijeh na licima onih kojima je nosio dotakao i udisaje upotpunio.

Neki su imali duge i snažne noge kojima su čvrsto koračali po bijelim prekrivačima tokom tupo hladnog godišnjeg doba koje bi svojim jutarnjim mrazovima stvaralo ledene oklope štiteći onaj unikatni cvijet i njegove saputnike od zimskog sna. Njihove noge su mogle da izdrže i podnesu svu snagu prvih vjetrova promjene, jačinu i oštrinu pješćanih oluja, mogle su da svojim Ahilovim petama ostavljaju čvrste i jasne tragove i otiske svog bivstvovanja.

Kao takvi su tog jednog dana Velikog Praska u sazvežđu galaksija stigli ti mali, veliki putujući džindasi. Svojim prisustvom su kreirali okolnosti u kojima su živjeli, i samim time otkrivajući sebe, svoje mogućnosti i svoju suštinu. Svojim dahom, svojim pogledima, nevinim i naivnim gestama su naseljavali brdovite poljane, učeći i podučavajući jedni druge, otkrivajući raznovrsne igrarije njihovih talenata. Učili su da uspravno koračaju zemljom koju su zavoljeli, štitili i branili od

vremenskih nepogoda i zlih nedaća. Štitili su ju grleći ju osmijesima, cvjetnim ogrlicama i zajedničkim molitvama. Bilo ih je mnogo, bilo ih je više no i u jednoj galaksiji, bilo ih je mnoštvo u jedinstvu njihovih različitosti. Bili su jednaki u tome što su svoju ljudskost čuvali i njegovali, nesebično ju međusobno dijeleći. Željeli su da svoj dom poboljšaju i unaprijede.

Stoga odlučiše da svojim rukama zaplešu po modro-crvenoj i svježoj zemlji izvodeći najunikatnije i najendemičnije plesne korake praveći krugove i spuštajući sjeme onog istog cvijeta koji je opstao usljed jake i snažne oluje uzrokovane Zeusovim munjama i gromovima. Ubrzo naučiše da svoje tlo, svoja vrijedna zrnca zemlje unaprijede istražujući i iznjedravajući nove i svakojake vrste zelenog bilja. Shvatili su da jedino mogu opstati i sačuvati svoj dom surađujući hrabro, vješto i iskreno, ne uzurpirajući previše svoj dom.

Zajedno su rasli, stasali u pametne, virtuozno kreativne umjetnike, naučnike, skulptore i sportiste. Herkulova snaga im bijaše nus pokretač i oni odlučiše da svojim rijekama očvrsnu korita, da svojim planinama prošire pluća i da svojim umovima i mislima daruju riječi, rečenice artikulirane u najljepše izričaje njihove kulture i civilizacije. Svom imenu dodaše nadimak *homo sapiens*.

Prometej im nesebično darova vatru da im služi kao vječno svjetlo i ugodni ogrjev usljed okrutne i sniježne zimske idile. Naučiše da ta ista vatra u sebi sadrži više no plamen znanja. Pretvoriše ju i u struju koja im omogući da osvijetle puteve svojih svjetonazora usred obzorja i pejzaža životnog unaprjeđenja, kako sebe tako i svog neposrednog okruženja.

Svoja jutra su provodili marljivo radeći poput pčela koje su im bile inspiracija da svojim odlučnim, predanim i zajedničkim angažmanom naprave najukusnije obroke, začinjene najsladim medom koji je svojim ljekovitim učinkom održavao, hranio i njegovao njihove plemenite umove. U njihovom okruženju su boravili i radišni mravi koji su svojim kolonijama pospješavali gradnju i izgradnju jednog ugodnog, odvažnog i iskreno požrtvovanog društva. Njihovi stanovnici unutar Mliječnog Puta malih čovječuljaka su mogli obaviti neograničenu količinu posla jer su bili organizirani i pritom su pošteno i ravnopravno dijelili obim dnevnih obaveza jedni s drugima. Zato su, iako veoma sitni po svojoj građi, bili izuzetno

uspješni u ostvarenju njihovog zajedničkog cilja tj. unaprijeđenja svog doma, svojih građana i svog postojanja.

Naime, Mali prinčevi su svoju planetu, svoj skromni dom ugodno dijelili i sa jednim drugim svjetom, svijetom životinjskog carstva u kojemu je, kao i u njihovom, carovalo drugarstvo. Unutar svijeta naših čovječuljaka nije postojao niko ko se mogao ili trebao zvati Vođa grupe. Postojali su oni kao predstavnici jednog vođe, kao predstavnici svoje vrste. Tu ulogu su uspješno jedni drugima prepuštali jer nisu htjeli da se iko odvaži ili izolira iz grupe obzirom da su imali jednak i jedinstven cilj, zajedničku misao vodilju, da ponosno i punog srca opravdaju ime ČOVJEK. Vjerovali su jedni i u druge vođeni bezuslovnom ljubavlju, poštovanjem i odanošću. Dijelili su jedno srce uobličeno u jednu okruglu veselu loptu po kojoj su gazili. Ta lopta se nazvaše planeta Zemlja. Disali su istim plućima, uobličena u nepregledne aleje zelenih stabala omirisane i uljepšane najljepšim granama i plodovima onog prvog im cvijeta koje se rodilo i odraslo iz onog prvog im sjemena, iz onog komadića zemlje natopljenog im onom kapljicom suze nebeskog svoda.

A pitaš se od kuda su onda stigle te pčele i mravi?

Vidiš dragi čitaooče, dragi dječaače, draga majko i oče, dragi družee moj, obzirom da je njihova planeta, onim velikim praskom nastala iz jedne blještavo sjajne zvijezde koja je sebe na svom izmaku nesebično podijelila želeći svoj čisti, nevini sastojak ostaviti, u nadi da će nešto mnogo i ljepše i jače nastati, ona se odluči formirati u onu veliku plavu loptu. A budući da je ta prelijepa i savršena lopta na svom tlu napravila nešto tako zanosno, te male prinčeve i putujuće džindase koji su bili tako pitomi, prirodni, iskreni i požrtvovani, oni su u svoj svijet pustili i jednu novu vrstu, životinje.

Zvali su se životinje, jedna jako lijepa imenica inspirisana i vođena onom ljubavlju koja je udahnula i ljudima život svojim sadržajem. Njihovo ime je bilo ŽIVOT a prezime INJE. Imenicu ŽIVOT si već upoznao dragi prijatelju. Život je ono srce koje boravi na onoj lađi koja plovi oceanima radosnih suza koje žive u očima bezuslovne gospođice LJUBAVI. Njihovo prezime INJE je nastalo kada je ledeni prekrivač zimskog bjelila prekrivao prostranstvo njihovog nenamještenog doma. I vremenom kako su mali prinčevi svom domu dodavali cvjetne krevete, mirisno

zelene travnate ćilime, baršunasto plišane bumbarske lampice, taj ledeni prekrivač su ravnomjerno raspodijelili unutar svojih gradića, državica i susjedstva. Ublaživali su svoju zimogrizu vanjštinu dodajući si nijanse ledenica boje dana, sitnih ukrasnih kamenčića boje suza i u konačnici su dobili sitne molekule pro hladno ugodnih kapljica koje su se zvale INJE. Ono je bilo shodno svojoj svrsi jer je šttilo one cvjetove od konačnog smaknuća.

Životinje, kao i ljudi odlučiše da im ne trebaju podijele jer su oni također stvoreni i nastali iz one unikatne i jedinstvene energije LJUBAVI, pa i odlučiše da je najbolje da imaju jedan univerzalni naziv ŽIVOTINJE, opet kombinujući ljubav kroz jedan dio nje koji se zvao ŽIVOT i onog drugog, neophodnog za regeneraciju INJE.

One osjetiše toplotu iznad planete čovječuljaka, ugledaše svjetlo njihovih bumbarskih lampica, osjetiše miris njihovih porodičnih doručaka, osjetiše kihot i neiskvareni smijeh patuljaka, koji su udisali prve talase ljubavnog napitka i naprosto poželješe da im se pridruže. Obzirom da su mali ljudi vrata svog doma ostavljali otvorena, otključana pa čak i ukrašena toplim riječima dobrodošlice uobličene u izraz LJUDSKOST, oni su bez oklijevanja ušli. Zakoračivši svojim malim nožicama na onaj mekani ćilim, dotaknuvši tvrdokorno smeđe izbrazdane patose, sjednuvši na udobno krošnjaste fotelje osjetiše neopisivu sreću i zahvalnost. Neki su ostali da borave zauvijek u malim kućama i kolibama porodične idile unutar zidova porodica koje su tu živjele.

Vidiš, dragi čitaoče, naši mali prinčevi su postali i talentirani arhitekti koji su naučili kako da od one zemlje koja je cvijet iznjedrila naprave i čvrstu stambenu utvrdnu da ih štiti od snježnih pahulja Zeusovog neba. Ono im je dalo i tople i pro hladne periode da uživaju i u njegovim mislima-SUNCU, a i u njegovim osmijesima SNIJEGU. Neki su nastavili da se upoznaju, da istražuju, sada već i njihov dom one velike loptaste planete.

Postojalo je također i VRIJEME, vrijeme koje se mjerilo u satima i minutama, a služilo im je da mjere svoje dnevne zadatke jer se nisu smjeli mnogo umarati da ne bi pogrešno zasadili onaj cvijet ili da ne bi zaboravili nahraniti jedni druge. Vrijeme su dragocjeno koristili i raspoređivali. Svako jutro su uredno objedovali, hraneći i njegujući svoje pametne, dječje umove i misli jer su htjeli da porastu i da se razviju u što bolje ljude jer su trebali da opravdaju ono zajedničko ime koje im

je ljubav dala i udahnula svojim prisustvom. Trebali su da DIŠU LJUBAV. I disali su i udisali iz dana u dan, iz godine u godinu, iz stoljeća u stoljeće. Svaku ideju, svaku misao, svaku opasku i šalu su nesebično dijelili jedni s drugima jer su shvatali i uviđali da je bezuslovna ljubav onaj glavni sastojak da bi oni svi imali sve što požele i sve sto dosanjaju. Držali su se za ruke dok su koračali hrabro u jednu kućicu u kojoj su boravili njihovi stariji drugari i učitelji. Oni su ih podučavali, vježbali s njima crtajući, recitujući, dijeleći i razmjenjujući razne priče iz svojih misli koje su živjele u njihovim umovima.

Držali su se za ruke uvijek, ne ispuštajući svoje prstiće ni u jednom trenu. Zajedno su planirali idući korak, osmišljali su svojim mislima ideje koje su dijelili jer je ta ista ideja pripadala svakome, istom tijelu, uzdahu i istom imenu : LJUDI. Spoj njihovih osobnosti ih je činio kompletnim prinčevima.

Ali jednog jutra se, nakon dubokog zimskog sna u njima pobudi neka veoma strašna, jeziva i sablasno tmurna emocija. Više nisu u carstvo svojih snova ulazili otvorenih i otključanih brava na vratima svojih kućica.

Njihovi prsti više nisu bili isprepleteni nježnim nitima ljubavnih vibracija.

Njihove okice nisu održavale vedrinu i osmijeh njihovih ozarenih lica.

Njihove glavice više nisu imale andeosko plavu kosu, njihove kovrdže, nevine i čistog sjaja, su osjedile.

Aura, nastanjena u oazi nekadašnjeg mira i smiraja njihovih umova je vidno blijedila i nestajala .

Njihovom planetom protutnjaše i zaplamtješe lavine užarene vatre vulkanskih promjera jer su nemarno počeli da ju kaljaju i narušavaju pretjeranim kretnjama, žurbom i zanemarivanjem.

Njihove rijeke koje su pili nabujaše od oguljenih i vještačkih materijala i svoju bujicu vapajnih suza počеше da prosipaju po kućama, tušeći i gušeći sve na svom putu. Pokidaše i cvijet i maramicu njihovih disajnih puteva, potopiše kolonije marljivih mrava, raskidaše domove radišnih pčela. Zgasnuše njihove baršunasto bumbarske svjetiljke, navukoše mrenu na svoje poglede zatočivši onaj bljesak prvog praska zvijezde na izmaku.

Zeus, Hera, Posejdon i ostala djeca titana se obrušiše na planetu zemlju. Prouzrokovali i kažnjivo kreirali zlotvorsku kugu, gnusno pohlepne reakcije u ljudima koji su svojim nemarom razočarali, iznevjerili i pregazili ljubav, njihov iskon, njihovu suštinu i njihovo porijeklo.

Sada mali prinčevi, ljudi, mi robujemo i obitavamo na pocijepanim ćilimima ništavila, sjedimo i obitavamo pod skeletnim krošnjama pluća kojima smo disali. Sada grčimo u sopstvenom dahu, lupom tražimo pokojeg mrava da nam udijeli komadić svojih marljivih radnji, tražeći prekidače onih oku ugodnih svetionika baršunastog odsjaja.

Sada usamljeno i poput stepskih vukova sjedimo u svojim ustajalim odajama abisa i ponora pogubljenih, pogaženih i izgubljenih zakletvi živeći na otocima Ničije zemlje. Životinjski svijet nas je pretekao svojim organiziranim i discipliniranim suživotom i sada smo poput tirana ukliješteni u nervoznu potragu za zlatnim runom.

Naša beživotna tijela su nagrižena zubom vremena, odjela ne mirišu na poljsko cvijeće, lica su poprimila boje sivila vantjelesne projekcije koje se očituje i odražava u i pri našem hodu, pognute i neuredne posture i neartikuliranih pokreta i manira.

Zašto nam se to desilo?

Desilo se jer smo zaboravili onu najvažniju i jedinu istinu koja nas je ponosno i hrabro na svijet dovela, odgojila, čuvala i oplemenjivala; zaboravili smo da volimo LJUBAV. Suštinu života smo tražili, nesvjesno živeći u zabludi prestiža i globalnog ludila. Nismo shvatili da je ljubav najjača i najbogatija sila neophodna za ispunjen i kompletan duh naših osobnosti. Ljubav smo samo romantizirali i positovjećivali sa muško ženskim načinom i napitkom, a zapravo smo tu emociju prestali širiti i dijeliti zrakom, vodom, krošnjama i osmijehom.

Vjeruješ li u njihovo ozdravljenje dragi čovječe?

Ja vjerujem. Vjerujem da ni u trenutku našeg konačnog udisaja, ni u trenutku kada nam se rasprsnu u njedrima, u srcima ona posljednja iskra ugase zvijezde, da ni u trenucima sablasno grozničavih i bolesnih misli nam ta smrt neće uništiti

najzlačnije snove, jer "čista se ljubav ugasiti neće ni pod koprenom vječitih snjegova".

Možda smo sebe, ljubav izgubili, ali ona nije nas.

Ona je neuništiva!

Ozdravit ćemo Mali Prinče, to ti obećavam, jer će nesebična marljiva matica onog nam pčelinjaka podijeliti posljednju kašičicu meda sa zemljom koja ju je iznjedrila. Ljubav je i početak, a i početak novog početka, uz ljubav se ne dešava konačna smrt.

Pretvorivši se u animalizirane mazohiste ljudi su se spasili, jer su pokrenuli životinjski instikt u sebi besciljno napadajući i onu posljednju kost drugarstva. A životinje, sestre, očevi i majke će balansom animalizma i ljudskosti u sebi opravdati jedinstvenu misiju i cilj LJUBAVI. Bez te ravnoteže jin-a i jang-a, ljudi bi prestali misliti, osjećati i živjeti.

A živjet ćemo, tako mi meda, tako mi mrava i tako mi LJUBAVI.

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>